



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Р1 56/2020

13.02.2020. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Савовић адвокат из ..., против туженог „ББ д.о.о. ...“, чији је пуномоћник Душан Стојановић, адвокат из ... и умешача на страни туженог Компаније „ВВ осигурање“ а.д.о, чији је пуномоћник Оливера Марковић, дипломирани правник, ради накнаде штете, одлучујући о сукобу надлежности између Апелационог суда у Новом Саду и Вишег суда у Шапцу, у седници већа одржаној 13.02.2020. године донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Лозници П 1887/2016 од 29.11.2018. године, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Виши суд у Шапцу.

Образложење

Виши суд у Шапцу се решењем Гж 401/2019 од 06.12.2019. године, огласио стварно ненадлежним за одлучивање о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Лозници П 1887/2016 од 29.11.2018. године и по правноснажности овог решења, списе предмета уступио Апелационом суду у Новом Саду, као стварно и месно надлежном суду.

У образложењу цитираног решења наведено је да је тужбом тражена накнада штете у висини од 300.000,00 динара, али да је 11.07.2013. године, тужба преиначена на износ од 360.000,00 динара. По оцени Вишег суда у Лозници, у конкретном случају се не ради о спору мале вредности, тако да је према одредби члана 24. Закона о уређењу судова, за поступање у овој правној ствари, стварно и месно надлежан Апелациони суд у Новом Саду.

Апелациони суд у Новом Саду није прихватио стварну надлежност, већ је дописом Гж 4680/19 од 30.01.2020. године, предмет уступио Врховном касационом суду, ради решавања сукоба надлежности, сматрајући да се ради о спору мале вредности, те да је за одлучивање о жалби туженог изјављеног против пресуде Основног суда у Лозници П 1887/2016 од 29.11.2018. године, надлежан Виши суд у Шапцу, према члану 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова.

Чланом 468. ставом 1. ЗПП, прописано је да спорови мале вредности јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, по средњем курсу НБС, на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, тужбеним захтевом тражена је накнада штете у висини од 300.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (26.09.2016. године) износи 2.439,00 евра, те да је тужба преиначена 13.07.2017. године, на износ од 360.000,00 динара, што према истом курсу НБС представља противвредност од 2.993,57 евра.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд је нашао да је за одлучивање о жалби на пресуду Основног суда у Лозници П 1887/2016 од 29.11.2018. године, стварно надлежан Виши суд у Шапцу.

На основу члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**